

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop een met naam bekende ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee hem op 29 mei 2006 heeft staande gehouden op de A2 bij Eijsden. Met name klaagt verzoeker erover dat deze ambtenaar:

- veel te hard en daarmee gevaarlijk reed;
- tegen hem heeft gegrijnsd en (tegen collega's) heeft gezegd "Nee, die pak ik zelf, 160! Die krijgt een verbaal";
- hem onnodig lang (50 minuten) heeft opgehouden.

Ook klaagt verzoeker over de lange duur van de behandeling van zijn klacht van 31 mei 2006.

Beoordeling

Algemeen

Betrokken ambtenaar F. van de Koninklijke Marechaussee hield verzoeker op 29 mei 2006 om ongeveer 09.20 uur staande op de A2 vlak na de grensovergang bij Eijsden, op grond van een controle op basis van artikel 50 Vreemdelingenwet 2000 in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen (MTV, zie Achtergrond onder 1. en 2.).

Deze MTV-controle dient om de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie vast te stellen van personen die de grens passeren. Verzoeker werd gecontroleerd omdat hij uit België kwam en reed in een auto met een Belgisch kenteken.

De MTV-controle werd uitgevoerd door Marechaussee-ambtenaren die op een afrit geselecteerde voertuigen controleerden. Een motorrijder van de Koninklijke Marechaussee maakte de selectie en stond daartoe bij de grens langs de weg opgesteld. Zodra hij een voertuig zag dat de grens overging, trok hij op tot hij het te controleren voertuig inhaalde, en gaf hij met zijn rechterarm een teken dat het voertuig de afrit moest nemen. De afstand van de grens tot de afrit bedroeg ongeveer 3,5 kilometer. De motorrijder moest bij elk te controleren voertuig vanuit stilstand binnen deze afstand het voertuig inhalen. De snelheid van de motorrijder werd dan ook bepaald door de snelheid van het te controleren voertuig.

I. Bevindingen

1. Het was op 29 mei 2006 regenachtig weer. Op het moment dat F. naast verzoeker reed, gebaarde hij met zijn rechterarm dat verzoeker moest afslaan. Verzoeker reed de afrit op. F. kon door de hoge snelheid, naar zijn zeggen veroorzaakt door de snelheid van

verzoeker, nog net voor de afslag naar de controleplaats de aanwijzingen aan verzoeker geven, maar vond het voor zichzelf veiliger om de afrit vanaf de andere kant op te rijden. Hij haalde de afrit normaal gesproken wel. Verzoeker wilde aangifte doen tegen F. wegens, kort gezegd, gevaarlijk rijgedrag, omdat F. volgens verzoeker in regenachtig weer veel te hard reed. Verzoeker reed naar zijn zeggen met de aldaar toegestane maximum snelheid, 120 km per uur.

2. Op de afrit waren vijf ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee bezig met de MTV-controle. Nadat F. van de andere kant de afrit was opgereden, lachte hij naar zijn collega's. Iets dat hij naar zijn zeggen wel vaker deed. Hij zei dat hij verzoeker wilde aanspreken op zijn rijgedrag, omdat verzoeker volgens hem veel te hard had gereden (160 km/per uur). F. wilde verzoeker hier ook een proces-verbaal voor geven. Verzoeker zei hierop tegen F. dat F. hem niet hiervoor een proces-verbaal kon geven, en dat hij, als hij dat toch zou doen, niet integer was en in de knoei kwam met zijn belofte. Ook zei verzoeker dat hij oud-politieambtenaar was en dat hij de Commandant van de Koninklijke Marechaussee persoonlijk kende, en dat deze niet blij zou zijn met ambtenaren als F. Na overleg met zijn coördinator gaf F. verzoeker geen proces-verbaal.

3. Verzoeker gaf zijn paspoort en zijn rijbewijs aan F. De lezingen lopen uiteen hoe lang deze controle heeft geduurd, maar vermoedelijk is dit 20 minuten geweest. Uit deze controle bleek dat verzoeker nog twee openstaande boetes moest betalen. Eén daarvan bleek later al te zijn betaald. Omdat verzoeker onvoldoende geld bij zich had, ging hij met twee collega's van F. geld pinnen. In totaal duurde de controle ongeveer 50 minuten.

4. Op 31 mei 2006 diende verzoeker een klacht in bij de Koninklijke Marechaussee over de handelwijze tijdens de controle.

Hij klaagde over het gevaarlijke rijgedrag van F., die de bocht niet haalde terwijl hijzelf rustig kon remmen om de afrit op te rijden. Ook klaagde hij dat F. had gegrijnsd naar zijn collega's en op de vraag van een collega of hij verzoeker moest controleren had gezegd: "Nee die pak ik zelf, 160!, die krijgt een verbaal." F. had ten onrechte gedreigd met een proces-verbaal wegens te hard rijden. Vervolgens had F. geschreeuwd: "Uitstappen, uitstappen." Tot slot had F. gezegd dat de controle van zijn papieren nog wel even kon duren, en was pas 20 minuten later teruggekomen. Verzoeker was op weg naar een vergadering in Den Haag, waar hij secretaris/penningmeester was. Omdat de controle zo lang duurde, kwam hij te laat op deze vergadering. Hij omschreef het gedrag van F. als treiterend, trainerend, schreeuwerig, macho, onbeheerst en uiterst onprofessioneel.

Verzoeker deed in zijn klachtbrief aangifte tegen F. van, kort gezegd, gevaarlijk rijgedrag.

5. De Koninklijke Marechaussee bevestigde de ontvangst van verzoekers brief op 14 juli 2006 en gaf daarbij aan dat de brief op 12 juli 2006 was ontvangen. Op 25 juli 2006 berichtte een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee verzoeker telefonisch dat hij

aangifte moest doen bij de daartoe bevoegde brigade van de Koninklijke Marechaussee, te weten de brigade in Heerlen.

Op 21 december 2006 zond de Koninklijke Marechaussee verzoeker het verslag van bevindingen, en een uitnodiging voor een hoorzitting. Op 25 januari 2007 werd verzoeker door de Klachtencommissie gehoord. Op 1 februari 2007 vond voorts een hoorzitting plaats waarbij F. en de klachtbehandelaar werden gehoord.

6. In het verslag van bevindingen waren de verklaringen opgenomen van F. en zijn collega's. F. verklaarde dat hij tien jaar ervaring had als motorrijder. Hij had naar zijn collega gelachen, maar hij had niet gegrijsd. Hij had niet gezegd: "Uitstappen, uitstappen." F. had tegen verzoeker gezegd dat hij de openstaande boetes moest betalen of dat anders de auto werd ingenomen. Verzoeker wilde nog iets regelen, maar F. had tegen hem gezegd dat hij als politieambtenaar beter moest weten. Hijzelf was correct en beleefd geweest.

Ambtenaren T. en H. verklaarden dat zij hadden gezien dat ambtenaar F. naar hen had gelachen, maar niet had gegrijsd. Ambtenaar J. verklaarde dat hij had gehoord dat F. had gezegd: "wacht maar, die is voor mij" en daarbij had geglimlacht.

7. In zijn reactie op het verslag van bevindingen ontkende verzoeker dat hij iets had willen regelen. Verzoeker vulde zijn klacht aan met een klacht over de lange duur van de behandeling. Dit kwam volgens verzoeker niet ten goede aan de kwaliteit van het onderzoek en met name de kwaliteit van de verklaringen van de ambtenaren.

8. Tijdens de hoorzitting op 25 januari 2007 bracht verzoeker nog naar voren dat F. opgefokt was geweest en had gezegd: "nee, nee, die is van mij". Hij vroeg zich af waarom hij de afrit wel haalde en F. niet. De heer B. van de klachtencommissie vroeg aan verzoeker of hij vrouwonvriendelijk was, omdat uit een van de getuigenverklaringen was gebleken dat verzoeker bij het aanbieden van koffie door een vrouwelijke collega van F. zou hebben gezegd: "zo de vrouw weet ook wat haar taak is". Verzoeker ontkende dit; hij had iets gezegd als: "dat het alleen maar een vrouw kan zijn die eraan denkt dat ik een kopje koffie wil."

9. Tijdens de hoorzitting van 1 februari 2007 deed F. onder meer mee dat hij in eerste instantie sneller had moeten rijden dan 160 km/per uur. Toen hij naast verzoeker was gekomen, was diens snelheid geen 160 km meer. Het is gebruikelijk dat men in een dergelijke situatie probeert om dezelfde snelheid te rijden om later correct een proces-verbaal op te stellen. Hij had verzoeker geselecteerd op grond van de Vreemdelingenwet. Zijn coördinator had de afweging gemaakt om geen proces-verbaal op te maken wegens te hard rijden. Als verzoeker niet gesignaleerd had gestaan wegens twee openstaande bekeuringen was hij binnen één minuut weggeweest, aldus F.

10. Op 28 maart 2007 gaf de Commandant van de Koninklijke Marechaussee een reactie op de klacht, met excuses voor de vertraging in de afhandeling daarvan. De Commandant volgde het advies van de Klachtencommissie Politietaken Koninklijke Marechaussee/Krijgsmacht. Bij dit advies is het verslag van bevindingen (waarin was vermeld de verklaringen van F. en zijn collega's) opgenomen. Dit advies houdt het volgende in: De commissie achtte de klacht over het gevaarlijke rijgedrag ongegrond, omdat F. zelf de afweging had gemaakt om van de andere kant de parkeerplaats op te rijden. De commissie onthield zich van een oordeel of F. had gegrijnsd, en over de bewoordingen die F. had gebruikt. De snelheidsovertreding had vermoedelijk wel een rol gespeeld bij de staandehouding. De controle van 22 minuten was niet onredelijk lang, omdat deze duur afhankelijk is van hetgeen waarop de ambtenaar stuit; in dit geval stond verzoeker gesignaleerd en had hij twee boetes openstaan. Een oponthoud van 50 minuten voor de controle, de discussie en de tocht naar de pinautomaat was niet onnodig lang. De Commissie achtte deze klacht ongegrond. De Commissie gaf op de aanvullende klacht aan dat er geen reden was om aan de kwaliteit van de getuigenverklaringen van de ambtenaren te twijfelen. De ambtenaren waren op 24 juli, 3 augustus en 13 oktober 2006 gehoord. Zij gaven aan dat F. verzoeker correct had bejegend.

11. Verzoeker was het niet eens met deze klachtafhandeling en richtte zich op 23 april 2007 tot de Nationale ombudsman. Hij gaf aan dat het hem niet langer ging over hetgeen feitelijk was gebeurd, maar over de integriteit van betrokkene. Hij vroeg zich nog steeds af waarom hij wel de afrit had kunnen oprijden en F. niet. Tijdens de hoorzitting had de voorzitter hem plompverloren gevraagd of hij vrouwonvriendelijk was. Hij vond het vreemd dat hij niet in kennis was gesteld van de desbetreffende verklaring, en vond dit niet relevant voor de klacht. Ook vond hij dat na ommekomst van meer dan twee maanden het alsnog doen van aangifte niet meer serieus overkwam. Daarom had hij daarvan afgezien, ook omdat hij verwachtte dat een en ander in de klachtbehandeling aan de orde zou komen. Hij had de gevolgde procedure ervaren als een vorm van ontmoedigingsbeleid.

12. Op 9 november 2007 gaf F. een reactie op de klacht. Hij was zelf op 24 juli 2006 gehoord, nog geen twee maanden na de klacht. Daarnaast had het gedrag van verzoeker een onuitwisbare indruk achtergelaten. Op het moment van het voorval had de afdelingscommandant bepaald dat geen bekeuringen mochten worden uitgeschreven, die geen betrekking hadden op de Vreemdelingenwet, behalve in uiterste gevallen. Volgens hem had verzoeker geklaagd omdat hij zijn boetes niet had betaald, hetgeen voor hem een beschamend moment was, gezien zijn verleden als politieman.

13. Op 17 januari 2008 reageerde de minister van Defensie op de klacht. De minister herhaalde het standpunt van de Commandant. F. had het zelf veiliger gevonden om aan de andere kant de parkeerplaats op te rijden. Daarmee had hij welbewust de verkeersveiligheid bij zijn handelen in overweging genomen. De collega's van F. hadden expliciet tegengesproken dat F. de bewoordingen had gebruikt als door verzoeker gesteld. Een duur van 50 minuten was niet onnodig lang voor de controle als geheel. De

behandeling van de klacht had te lang geduurd. Daarom waren verzoeker hiervoor excuses aangeboden. De betrokken ambtenaren waren niet onredelijk laat (24 juli, 3 augustus en 13 oktober 2006) gehoord. Mede gelet op de gedetailleerde getuigenverklaringen was er geen reden om aan te nemen dat het klachtonderzoek vanwege het tijdsverloop niet gedegen was uitgevoerd.

14. Op 11 februari 2008 herhaalde verzoeker zijn standpunt. Op 15 april 2008 gaf de minister hier een reactie op, en herhaalde zijn standpunt. Op 21 april 2008 reageerde verzoeker hier nog op met de mededeling dat het hem niet ging om de snelheid van de motorrijder, maar dat hij ervan werd beticht dat hij 160 km per uur had gereden. Hij betreurde het dat een opsporingsambtenaar zich zo leugenachtig opstelde en op allerlei manieren probeerde de zaak terug te spelen. Hij vond dit onwaardig en niet integer gedrag.

II. Beoordeling

A. Ten aanzien van het gevaarlijk rijden

15. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit brengt mee dat ambtenaren zich onthouden van handelingen waarmee zij burgers in gevaar brengen.

16. Betrokken ambtenaar F. voert als ervaren motorrijder de controle op grond van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen (MTV-controle, zie Achtergrond) wel vaker uit. In dit geval reed F. harder dan gebruikelijk. Hard rijden op een motor is op zichzelf niet noodzakelijk gevaarlijk. F. zag zelf dat hij de afrit niet meer kon halen en heeft dat dan ook niet gedaan. Door te kiezen voor de volgende afrit heeft hij juist de veilige afweging gemaakt. Er is niet gebleken van een nadere aanduiding dat hij een gevaarlijke manoeuvre heeft gemaakt.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet in strijd met het evenredigheidsvereiste, en derhalve behoorlijk.

B. Ten aanzien van de bejegening

17. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit brengt mee dat ambtenaren geen ongepaste opmerkingen maken en geen ongepaste houding aannemen.

18. De collega's van F. hebben ontkend dat F. naar verzoeker heeft gegrijnsd toen hij aankwam of heeft gezegd: "160! Die krijgt een verbaal!". Wel hebben zij verklaard dat F. naar hen heeft gelachen en volgens een van hen heeft F. gezegd: "nee, nee, die is voor mij". Volgens hen heeft F. zich correct en beleefd opgesteld. Er wordt vanuit gegaan dat F. naar zijn collega's heeft gelachen en in ieder geval dit laatste heeft gezegd. Hiermee heeft

hij geen ongepaste opmerkingen gemaakt.

In zoverre is de gedraging behoorlijk.

19. F. wilde verzoeker aanspreken op zijn rijgedrag, omdat verzoeker volgens hem te hard had gereden. Kennelijk was dit niet de tevoren afgesproken taak, omdat zijn collega's de controle uitvoerden. F. had dit dan ook beter aan hen kunnen overlaten. Als het rijgedrag dan zodanig was dat hij hier zelf iets van moest zeggen, had hij het in ieder geval hierbij moeten laten. Doordat hij verzoeker een proces-verbaal wilde geven zonder dat hij wist of dat ook kon, kwam hij te gretig, en daarmee niet professioneel over.

Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

In zoverre is de gedraging niet behoorlijk.

Overigens is begrijpelijk dat de opmerkingen van verzoeker over de integriteit van F. bij F. verkeerd zijn gevallen.

C. Ten aanzien van de duur van het ophouden

20. Het vereiste van correcte bejegening brengt ook mee dat ambtenaren burgers niet onnodig lang laten wachten.

21. F. heeft ongeveer 20 minuten nodig gehad voor de controle van verzoekers paspoort. Volgens verzoeker traineerde hij de controle. Volgens F. duurde deze controle langer dan gebruikelijk omdat verzoeker bleek te zijn gesignaleerd wegens twee openstaande boetes. Het is aannemelijk dat deze controle iets langer heeft geduurd dan gebruikelijk. Immers, hieruit bleek dat verzoeker nog twee boetes had openstaan (ook al bleek naderhand dat hij één van de twee wel had betaald). Niet is gebleken dat F. de controle bewust heeft getraineerd.

Vervolgens bleek verzoeker onvoldoende geld te hebben om de boetes te kunnen betalen en zijn twee collega's van F. met verzoeker geld gaan halen. Hierdoor duurde de controle in totaal ongeveer 50 minuten. Dat is in deze situatie niet onredelijk lang.

De onderzochte gedraging is niet in strijd met het vereiste van correcte bejegening, en derhalve op dit punt behoorlijk.

D. Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

22. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit brengt mee dat een klachtonderzoek niet onnodig lang stil ligt.

23. Volgens verzoeker was de kwaliteit van de verklaringen van de betrokken ambtenaren onvoldoende, omdat de klachtbehandeling te lang heeft geduurd.

24. Voor zover ambtenaren moeten worden gehoord in het kader van een klachtonderzoek, moet dit niet na zodanig lange tijd gebeuren dat zij zich het voorval waarover wordt geklaagd niet meer kunnen herinneren. Afhankelijk van de aard van het voorval zullen zij zich dit na kortere of langere tijd niet meer kunnen herinneren. Bijvoorbeeld wanneer sprake is van een alledaagse routinecontrole. Ook is van belang of mutaties of aantekeningen van het voorval zijn gemaakt. Dat een gedegen onderzoek in dit geval niet meer mogelijk was door de lange duur, is niet aannemelijk geworden, omdat in elk geval F. is gehoord op 24 juli 2006. Dit is binnen twee maanden na de klacht (op 31 mei 2006) was ingediend. De collega's van F. zijn op 3 augustus 2006 en op 13 oktober 2006 gehoord. Zij hebben gedetailleerd verklaard. Er is geen aanleiding om aan de kwaliteit van de verklaringen te twijfelen. Bovendien hebben zij niet verklaard dat zij zich het voorval niet meer konden herinneren.

25. De Koninklijke Marechaussee bevestigde de ontvangst van verzoekers brief pas op 14 juli 2006, en gaf daarbij aan dat de brief op 12 juli 2006 was ontvangen. Het is onbekend waarom dit zo lang heeft geduurd. Verder heeft een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee verzoeker op 25 juli 2006 meegedeeld dat hij aangifte moest doen bij de daartoe bevoegde brigade van de Koninklijke Marechaussee, te weten de brigade in Heerlen. Deze mededeling is op zichzelf niet onjuist, maar het is begrijpelijk dat verzoeker dit als niet klantvriendelijk heeft ervaren.

Verder heeft de Commandant pas op 28 maart 2007 zijn reactie op de klacht gegeven, zodat de behandeling als geheel ongeveer tien maanden en daarmee te lang heeft geduurd. Hiervoor zijn terecht excuses aangeboden. De termijn van waarbinnen de klacht had moeten zijn behandeld (veertien weken, zie Achtergrond onder 3.) is hiermee ruim overschreden.

Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

26. Overigens is het begrijpelijk dat het bij verzoeker wrevel heeft gewekt om tijdens de hoorzitting zonder nadere aankondiging te worden gevraagd of hij vrouwonvriendelijk gedrag vertoonde. Verzoeker beschikte immers niet over de verklaring van de vrouwelijke ambtenaar. Bovendien was de vraag voor de behandeling van deze klacht (F. is een man) niet relevant. Het is dan ook niet correct dat deze vraag op die manier is gesteld.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee, is gegrond ten aanzien van:

het verzoeker een proces-verbaal willen geven terwijl dit niet kon, wegens strijd met het vereiste van correcte bejegening;

de niet voortvarende afhandeling van de klacht, wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De klacht is niet gegrond:

ten aanzien van het gevaarlijk rijden;

de mededeling van F. bij de staande houding;

de duur van de controle.

Onderzoek

Op 1 mei 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer N. te Büllingen, België, met een klacht over een gedraging van de Koninklijke Marechaussee.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Defensie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Defensie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd betrokken ambtenaar F. de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. F. reageerde schriftelijk.

Tijdens het onderzoek kregen de Koninklijke Marechaussee en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van de minister van Defensie, betrokken ambtenaar F. en verzoeker gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. brieven van verzoeker aan de Koninklijke Marechaussee van 31 mei 2006 en 8 januari 2008;

2. brieven van de Koninklijke Marechaussee aan verzoeker van 21 december 2006 en 28 maart 2007;
3. brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 23 april 2007, 11 februari 2008, twee e-mailberichten van 21 april 2008 en een e-mailbericht van 26 juni 2008;
4. brieven van de Nationale ombudsman aan de minister van Defensie, verzoeker en de betrokken ambtenaar van 12 oktober 2007;
5. schriftelijke verklaring van betrokken ambtenaar F. van 9 november 2007;
6. brief van de minister van Defensie aan de Nationale ombudsman van 17 januari 2008, en een e-mailbericht van 15 april 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Vreemdelingenwet 2000

Artikel 50

"1. De ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, zijn bevoegd, hetzij op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren hetzij ter bestrijding van illegaal verblijf na grensoverschrijding, personen staande te houden ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie. Degene die stelt Nederlander te zijn, maar dat niet kan aantonen, kan worden onderworpen aan de dwangmiddelen als bedoeld in het tweede en vijfde lid. Bij algemene maatregel van bestuur worden de documenten aangewezen waarover een vreemdeling moet beschikken ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

(...)

5. De in het eerste lid bedoelde ambtenaren zijn bevoegd de opgehouden persoon aan diens kleding of lichaam te onderzoeken, alsmede zaken van deze persoon te doorzoeken.
6. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regelen gegeven omtrent de toepassing van de voorgaande leden van dit artikel."

2. Vreemdelingencirculaire 2000

A 2.1.

Algemeen

"In Nederland worden aan de grensdoorlaatposten grenscontroles verricht om na te gaan of de betrokken personen, hun vervoermiddelen en de voorwerpen in hun bezit Nederland mogen binnenkomen dan wel verlaten."

A 2.4. Operationeel toezicht ter bestrijding van illegale immigratie.

"Het toezicht ter bestrijding van illegale immigratie is erop gericht illegaal verblijf, al dan niet in georganiseerd verband, in een zo vroeg mogelijk stadium tegen te gaan. (...)

Om illegaal verblijf in een zo vroeg mogelijk stadium tegen te gaan, kunnen ingereisde personen na grensoverschrijding aan vreemdelingtoezicht worden onderworpen. Dit is onder meer het geval in internationale treinen en bij auto's die de Nederlandse grens zijn gepasseerd. (...) Deze vorm van toezicht is uitsluitend toegestaan ten aanzien van personen van wie mag worden aangenomen dat zij grensgangers zijn. Deze controles vinden plaats zodra dit redelijker wijze mogelijk is na grensoverschrijding en nog geen of slechts een geringe vermenging met het binnenlands reizigersverkeer heeft plaatsgevonden.

Deze controles vinden plaats in het kader van het zogenaamde MTV (Mobiel Toezicht Vreemdelingen; N.o.) MTV-controles kunnen worden uitgevoerd aan de grensovergangen en in een grensstrook tot drie kilometer achter de grens. De controle op doorgaande wegen en snelwegen wordt uitgevoerd binnen de driekilometerzone, Bij snelwegen kan de driekilometerzone worden overschreden tot aan de tweede afslag na grensoverschrijding. (...)

Alle personen, Nederlanders en niet-Nederlanders, waarvan mag worden aangenomen dat zij grensganger zijn, kunnen aan deze vorm van vreemdelingtoezicht worden onderworpen. Een redelijk vermoeden over illegaal verblijf speelt bij deze vorm van toezicht geen rol."

3. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken, of - indien afdeling 9.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."